

ASZTALOS MORELL ILDIKÓ

Maghasadás

Ott, ahonnan én jövök
a félelem falakat húzott.
Te benne nem Te magad vagy,
hanem egy eszme: "Ti" a képzelt "Mi"
szemszögéből nézve.
Merthogy "Mi" kik vagyunk,
az is csak egy képzelet.
A jó túlharsog minden lehetséges
rosszat ebben a "Mi"-ben, és
a rossz minden lehetséges jót
ebben a "Ti"-ben.
A jó csak a rosszat megerősítő kivétel.

Nem elég pusztán másnak lenni?
Jó lenne végre összekucorodni.
Csak lenni. Létezni.
Kéz a kézben.

Áramlás

Álom és ébrenlét határán
fák beledőlnek az éjbe,
hullámzó mélybe,
hömpölygő sötétbe.
Súlytalan, sodró áramlás
húz, taszít, felszínre vet.
Keresem benne
sorsomat:
egy palánkot, iránytút,
mi az örvényen túlra
átvezet.

Jó nekem

A város fényei kialszanak.
Ágyamban társtalan a hallgatás.
Távol és a közel összekoccan, mint
kopogó léptek a macskakövön.
A házban egy csapot megnyitottak,
valaki szomját enyhíti
mélyet sóhajtva az éjben.
Felpördült motor sárga fénycsíkként
suhan a sötétben.

Végre el kéne engedni a létet.
Elhinni, hogy itt és most jó nekem.
Ernyedve süppedni az álmon is túlba.

Már nem akarod, hogy szeressenek

Megkapaszzkodsz a fűszálban. Sokszor megcsalattál. Hitegettek. Kődvárat állítottak eléd bástyák helyett. S te hittél vakon. Elvállalsz mindent. Nem kérded, hogy miért és mit tesz majd tudóddal a vegyszer, ha görnyedve tisztítva tudód sípjai beiszák gőzét. Rozsdás vasat kaparsz ki a földből, s ha a rendőr megbüntet, útban a vastelep felé, mert országúti szállításra nincs engedélyed, holnap újra nekigörnyedsz, és kaparod a sarrat, a földet tíz körömmel, hogy a bírságot tudd miből fizetni. Kaparékgödrökben ülve összegyűlnék a telepiek, kacagva, nevetve tisztogatnak feketére töpörödött rozsdás csavart, rögot. Feledés könnyű szárnyán lebben a múlt szétfoszlott csipkefátyla. Rongyos foltjain át büszkén járó asszony emléke tünedezik a gyáruddvar szürke betonköves járdáján, fénylő fekete hajjal, puccos gálacipőben. Már nem akarod, hogy szeressenek. Csak azt, hogy a becsületed ne gyalázzák.